

Simplicissimus Budapestje

BEVEZETÉS A KORSZERŰ SZNOB- ÉS HEDONIZMUSBA, VALAMINT AZ ALKALMAZOTT EMBERLESÉS TUDOMÁNYÁBA

Kí(k)nek jut a Simplicissimus hőse díj hetedik alkalommal?

Most hetedszer osztjuk ki a díjat – ki ne emlékezne a szabályokra... Igen, olyan személy kaphatja, aki nem hivatásszerűen dolgozik a városért. Nem alkalmazottja a városnak, nem politikus, azaz semmilyen értelemben nem kap (vagy kapott) fizetést azért a munkáért, amiért kitüntetjük.

Ezen kívül három dolognak kell hogy megfeleljen a személy vagy a maximum két személyből álló „kollektíva.”

- 1.) Nem kaphat díjat az adományozó Nagy Budapest Törzsasztal semelyik beltagja sem, lett légyen bármilyen érdemes is arra.
- 2.) Bár tiszteljük a nagy ellenkezőket, akik szívósan megakadályoznak bizonyos dolgokat, ez a díj az „igen-mondóknak” jár, akik fenntartható módon létrehozhatnak valamit.
- 3.) Végezetül ezt a civil díjat Simplicissimus olyan személyeknek szánja, akik az őket érdemessé tevő munkába nem pusztulnak bele, hanem ellenkezőleg, megtalálják benne a számításukat, sőt polgári jólétre jutnak, ha nem is feltétlenül gazdagodnak meg. Simplicissimus a díjazott személyét nem maga választja ki, hanem arra a két barátjára bízta a dolgot, akik 2002 áprilisában a Törzsasztalt megalapították.

Hogy mit kapnak a díjazottak? Hát egy szép, keretezett oklevelet, amelyet a Törzsasztal valamelyik összejövételén adnak át, mozsárdurrogás nélkül, de „hangos népörömkialtozás” közepette. (Ellentétben a Szabadság tér szélén lévő sétatér átadásával 1846-ban, amikor a Jelenkor című lap beszámolója szerint mindkettő felhangzott...) Ezen kívül a két zsűror a díjazotta(ka)t vendégül látja egy olyan budapesti étteremben, amely a vacsora idején még két évnél kevesebb ideje működik...

Az eddigi díjazottak, mint jól tetszenek emlékezni, *T. Nagy Tamás*, sajt- és életörömkereskedő, kávéház (2010), *Tamási Miklós* és *Szepessy Ákos*, a fortepan.hu létrehozói (2011), *Faragó István* és *László Zsuzsa*, az Anno könyvsorozat fáradhatatlan gazdája (2012), *Wirtz Albrecht* és *Ágnes*, a

Villa Bagatelle urai, *dr. Del Medico Imre*, a valaha élt legnagyobb sajtólevelező (2013), *Pál Tamás*, a kozterkep.hu (leánykori nevén szoborlap.hu) fejlesztője és fenntartója voltak (2014).

Simplicissimus hősei 2015-ben: Magyarósi Csaba és Szűcs Ádám

A győri származású bloggerpáros nem elsősorban hamar népszerűvé vált „pozitívista” blogja miatt kapja az elismerést. Ez a kifejezés a könyvbemutatójukon hangzott el a Brody Studios-ban. Az „Egy nap a városban” blog „Rólunk” bejegyzésében ezt írják magukról:

„Ez azért minket is meglepett. 2010-ben kezdtük el írni a blogot, azért, hogy felhívjuk a figyelmet Budapest szerethető arcára. Évek óta újságíróként dolgoztunk, de nekünk is csak néhány hónap után esett le, hogy forradalmi oldalt hoztunk létre: olyat, ami nem elrontja, hanem feldobja a hétköznapokat. Ami nem az utálható dolgokról szól, hanem azokról, amikért rajongani lehet. Ami megpróbálja elmesélni a budapestieknek, hogy Budapest miért szerethető. Az első két évben több mint hétmillió kattintás volt az Egy nap a városban blogon, a facebookos csoportunk húszezer fősre nőtt, és több mint nyolcszáz írást publikáltunk arról, ami jó. Ennyiszor dolgoztunk meg azért, hogy jobban érezd magad a városodban.

Ez már nem újságírás, nem is blogolás, ez már küldetés. (...) Hiszünk abban, hogy most már együtt építjük Budapestet. Hogy együtt tesszük jobbá. Hogy itt a blogon veletek együtt most már hatalmunkban áll, hogy érezhetően jobb hely legyen a városunk.”

Amiért a 2015. év jelöltjei közül egyértelműen rájuk esett a választás, az nem remek és népszerű blogjuk (bár így is döntősek voltak tavaly), hanem egy új kezdeményezésük.

A Város hőse mobil alkalmazás

Sok érdekes társadalomjobbító dolgot kezdeményeztek már az interneten – az a magyar kampány, amit idén őszszel izzítottak be, eredetiségben túlsz mindenen. Az Egy nap a városban blog összefogott a Gyermekétkeztetési Alapítvánnyal és két tucat luxusétterem-

mel, és nem kevesebbet tűzött ki célul, mint hogy... felszámolja magyarországi gyermekéhezést!

A bloggerek így magyarázzák el a lényegget: „Az éhező gyerekek napközben kapnak ugyan ételmiszert az oviban, iskolában, de este, hétfőgén, tanítási szünetekben nem. Havi 7,5 ezer forint hiányzik 20000 magyar gyermek étkeztetéséből. Ezért összeálltunk a Gyermekétkeztetési Alapítvánnyal és létrehoztuk a Város Hőse projektet, amiben az egyik oldalon segítesz, de a másik oldalon visszanyered ezt a pénzt!

A segítség:

- vállalod, hogy visszavonásig fizetsz havi 3750/5000/7500 forintot a GYEA számlájára, te döntöd el, mennyit bír el a büdzséd
- az összeg kizárólag a gyermekeknek megy, kizárólag élelem formájában, nincs adminisztrációs költség, a blog egy forintot se tart meg, sőt, rajtunk át se megy a lóvé és a GYEA se költi bundára a pénzt. Csak ételre, egyenesen a gyerekeknek.

Így nyersz vele:

- a regisztrációnál használt emailcímet beírod az okosmobilos alkalmazásunk Város hőse almenüjébe, és megjelenik a KEDVEZMÉNYKÁRTYA
 - amivel Budapest legjobb helyein tudsz KOMOLY kedvezménnyel fogyasztani
 - ha hetente egyszer eljársz kajálni, a havi 3500–5000–7500 forint simán visszajöhet
 - ha hetente többször, akár a többszöröse is
- Az eredmény:
- megmentetted a gyerekeket az éhezéstől
 - hó végén ugyanannyi, vagy több pénzed lesz, mint eddig volt”

Tetszenek érteni? Igazi win-win-win megoldás. Összefognak a gazdagok, az átlagemberek és a luxuséttermek és a blogoszféra. És gondolom, a média világa. Amely méltán fel fogja kapni a kezdeményezést. Újabbant azt is hallottam, hogy egy önkéntes marketinges végigjár néhány nagyvállalatot, hogy vegyék be a cafeteria rendszerbe.

Bravó, bravó, bravó. (Tessenek befizetni.) Az egész magyarázó poszt itt olvasható: http://varosban.blog.hu/2015/09/17/a_varos_hose

A 2015. évi hősök oklevelére ez lesz írva (átadás a februári Nagy Budapest Törzsasztalnál, a Spinoza Házban): „Mert blogjukkal szinte egymaguk átbillentették a budapestieket

a pozitív gondolkodás tartományába, valamint azért, mert A város hőse mozgalom elindításával egy súlyos társadalmi probléma megoldására egy – átlagemberek és a luxusipar közötti – „internetes örökmozgót” hoztak létre, azaz feltalálták a „népi filantrópiát”.

Egy könyv, amelyre Simplicissimusnak irigykednie kellene, de képtelen rá: Egy hét a városban

Jövőre lesz 30 éve, hogy Simplicissimus Bécsbe ment nászútra, Maestro és Maestróné vendégül látták az ifjú párt szépséges külvárosi villájukban. Az újdonsült férj a csavargások során rájött, hogy nem ismeri a várost. Bement a Shakespeare & Company boltba, és kért egy könyvet az „igazi városról”. Az ott vásárolt két könyv indította arra, hogy belekezdjen az igazi Budapest portréjába. Sok-sok kiadás után is úgy érzi, hogy a munka csak félkész. Éppen mostanában fordult meg a fejében, hogy alapvetően újra kellene írnia a könyvet. Hiszen Budapest már nem az a régi, álmos város, amiben foltszerűen jelenik meg az új, pörgős életforma, a kortárs design. Egyensúlyba került a régi és az új – és ettől talán még érdekesebb Budapest. Aztán 2010-ben megjelent az Egy nap a városban blog, amely hamar nagyon (és fenntarthatóan!) népszerű lett. Kezdetből fogva ketten írták, és Simplicissimus úgy érezte, hogy ez a két fiatalember saját maga fiatalabb változata, aki ráadásul reggeltől estig a várost járja, és csak ezzel foglalkozhat (nagy tévedés – lásd alább). Mindenesetre jöttek, láttak, győztek: az első két évben több mint hétmillió kattintást értek el, facebookos csoportjuk húszezer főre dagadt. (Mikor e sorokat írom, 41 663 személy kedveli).

Az egy nap különbséggel Győrben született két, 34 éves blogger egy olyan könyvet tett le az asztalra, amiről nem tudtuk, hogy hiányzott a helytörténeti és útikönyv-irodalomból, sőt, nem is gondoltuk, hogy elvileg lehetséges. Ugyanis feltalálták a print és a digitális médium keresztesztését. Ezt úgy tessék érteni, hogy a könyvet teleszórták QR kódokkal, olyan szimbólumokkal, amelyeket mobiltelefonba olvasva megjelennek konkrét internet-helyek, pontosabban saját blogjuk egyes passzusai. Így a könyv valójában tisztes-hússzor olyan hosszú, mint amit a kezünkben tartunk.

Az is nagy erényük, hogy ketten vannak, és enyhén szólva nem egypetéjű szel-

lemi ikrek. Az állandó interakció, egy szöszmötölős, tépelődős ember (Ádám) és egy gyorsvonati sebességű, extrovertált személy (Csaba) beszélgetése, kicsit a papírhoz igazítva, minden várakozás ellenére remekül működik.

Akárcsak a szerkezet. A könyv címe jóval több, mint a blog címének parafrázisa: valóságos szervező elv. A hét egyes napjain megy végig, mindegyik napnak van témája:

- Hétfő: Budapest egy idegen szemével,
- Kedd: A budapesti falu, avagy hol tartunk Prágához képest,
- Szerda: A meglepetések városa,
- Csütörtök: Régi szakmák titkos meseteri és egyéb kulturális izgalmak,
- Péntek: Egy olcsó, drága város,
- Szombat: Bevesszük egy baráttal a várost
- Vasárnap: Hogyan tegyük túl magunkat a gyerekkorunk óta kísértő vasárnapi depresszióra?

És mindegyik nap végén van egy önálló tárcsa, némelyik egészen kiemelkedő írás, pl. a Bruno Bourel bevándorló fotográfus belső világát visszaadó portré: Egy város a lencse mögött. Ahogy a hét véget ér, úgy érezhetjük, hogy teljes egész portréját kaptuk a városnak.

Szólni kell még az illusztrációról, a sokféle fényképről és a firkás címeiről, alcímeiről. A Brody Studios-ban tartott könyvbemutatón a szerzők elmondták, hogy kiváló szerkesztőjük mindent elkövetett, hogy a kezük nyoma ne kerüljön nyomtatásba, de ők szerencsére nem tágitottak. Részben ettől lehet olyan érzése minden olvasónak:

„Hát ilyet én is tudok! Hát ezeket a kalandokat én is átélhetem”.

Sok szemszögből, élvezetesen mutatja be Budapestet a könyv, olyan módon, hogy a szórakoztatást sose helyezi az információ- és élményátadás elé. Egyetlen lapon sem feledkeznek meg az alcím megadta célkitűzéstől: „Az egy nap a városban bloggerei végre könyvben is bemutatják, hogy miért szeresd Budapestet”.

Simplicissimust alaposan kifagattam, mit szól a könyvhöz. Nem irigykedik-e? Végül is súlyos

konkurenciát jelent neki, hát nem? Vakarja a fejét, és elismeri, hogy irigykedni kellene, de nem tud. Inkább szereti a fiúkat, a blogot – és a könyvet is, még hozzá nagyon. Hogy megtudott-e újdonságot? De még mennyire. Rengeteg új dolgot! A kisméretű női lábakra szokosodott cipész! A luxusétterem belülről! Még saját szűkebb pátriájáról, Újlipótvárosról is. Mindez azonban nem hangolja le. Szövetségeseket lát bennük, hogy Budapestet felemeljék. És a többet tudás, ugyebár a szeretés előszobája... Azt is mondja, hogy az Egy hét a városban voltaképpen az útikönyv műfaj afféle végpontja. Nem klasszikus sétatútvonalak vannak benne. Azt érezteti, (sőt bizonyítja), hogy Budapest olyan város, ahol bármerre elindulhatunk kalandozni. Csak be kell kopogni, meg kell figyelni, ki kell nyílni a kalandra, az élmények befogadására. És nem mondják, de teszik: meg kell osztani másokkal. A fülszövegben újabb bizonyítékot kaphatunk arra (aki még ilyesmire rászorul): nincsen ingyen ebéd. Mindkét szerző a blogíráson kívül mással is (kénytelen?) foglalkozni. csapatépítő, lakberendező cég, feleséggel közös marketing cég... Ha csak fele annyi lendülettel és eredetiséggel művelik a fenti dolgokat, akkor azok a cégek is sikerre vannak ítélve.

(Alexandra, 2015, 175 o., szerkesztő és projektmenedzser Gyuricza Eszter, tervezte Hársfai László, a borító, Bach Máté fotójának felhasználásával, Müller Péter munkája, ára 3699,-Ft) ●

